

Spørgsmaal, vigtigt for Regjeringen, vigtigt for Repræsentationen, vigtigt for vedkommende Embedsmand, men navnlig vigtigt for Embedsmændenes Stilling i det Hele taget og netop derfor vigtigt for Regjeringen og Repræsentationen. Naar vi spørge, hvilken Vej Regjeringen kan gaa overfor en Embedsmand, med Hensyn til hvis Færd der findes Grund til Anke, saa er jo den alvorligste og skarpeste Fremgangsmaade og tillige i visse Maader den Fremgangsmaade, der frembyder mindst Vanfærlighed, naar der foreligger tilstrækkelig Grund til at benytte den — offentlig Sags Anlæg ved Domstolene, være sig nu til en mindre Straf, være sig til Embedsforbrydelse. Der kan naturligtvis ogsaa være Spørgsmaal om en højere Straf, men i Reglen staa vi jo her ved et Forhold, hvor Embedsforbrydelse maa antages at ville blive den højeste Straf. Der kan som sagt undtagelsesvis ogsaa være Forhold, hvor der kan være Spørgsmaal om en højere Straf, men Forholdet forandres ikke derved; hvor der foreligger saadanne Overtrædelser af Straffelovgivningen, at der er Grund til offentlig Anklage, er det ikke vanfærligt, men forholdsvis lettere for Administrationen at tage en Beslutning. Jeg skal i denne Sammenhæng blot gjøre en Sidebemærkning med Hensyn til denne enkelte foreliggende Sag. Regjeringen har i den foreliggende enkelte Sag ikke troet at burde slaa ind paa Aktionsveien. Der kan jo være tvivlsomme Tilfælde i Danmark af denne Art, hvor mange Medlemmer ligesaagodt kunne skjønne, om det kunde nytte at anlægge offentlig Sag, som den Mand, der tilfældigvis er Minister, men det tør jeg sige, og det maa ærede Medlemmer tro, at med Hensyn til et Forhold som det, der foreligger i nærværende Sag, er der sandelig ikke Mange i den danske Repræsentation, som let ville kunne skjønne, om en Sag af denne Karakter egner sig til at gjøres til Gjenstand for en Justitsaktion, den dermed forbundne naturlige Suspension og den lange Tid, som medgaar, inden Sagen bliver bragt til en endelig Afgjørelse. Her tør jeg frit sige, at der ikke er mange Medlemmer, som kunne have et saadant Kjendskab til de islandske Forhold i det Hele taget, til Administrationsfor-

holdene deroppe, til samtlige de personlige Forhold, at de skulde være istand til at underkjennde — mere vil jeg ikke sige — den Beslutning, som efter nøie Overveielse er tagen i Justitsministeriet, hvorefter jeg maatte anse det for uhenigtsmæssigt at lade den hele Sag henstaa til det uvikse Udfald af en endelig Højesteretsdom med hele den deraf følgende Forhaling og Usikkerhed i Mellemtiden; det er fuldkommen rigtigt fremhævet af et æret Medlem fra Kjøbenhavn (Casse), at her vilde der have været Spørgsmaal om Anvendelsen af den ældre islandske Lovgivning i al dens Gullethed, Mangelfuldhed og Ufuldkommenhed paa det særlige Omraade, som der her var Tale om. Jeg tilføier, at, selv om her var begaaet en Feil af Regjeringen; hvilket jeg aldeles ikke tror, Nogen kan paavise, staaar denne Feil nu fast med sine Virkninger, thi det er indlysende, at den Vedkommende efter Affædigelsen ikke kan tiltales til Embedsforbrydelse. Det er derfor en høist besynderlig Uttring, som her er kommen ind i Flertallets Udtalelse i Betænkningen, og som viser, hvor lidet Flertallet har overveiet den hele retslige Side af Sagen. Jeg vender nu tilbage til mit almindelige Udgangspunkt, hvorfra jeg har gjort denne Digression. Sagen volder altsaa ikke nogen særegen Vanfærlighed, naar der er oplyst saadanne Forseelser, der komme ind under en bestemt Paragraf i Straffeloven, hvorefter Vedkommende kan tiltales og straffes med Dødsstraf, Embedsforbrydelse, eller hvad det nu kan være. Derimod er Regjeringen vanfæligere stillet, naar dette ikke er Tilfældet, men der dog er udvist et saadant Forhold, at en alvorlig og streng Prøvelse maa gjøre det utilraadeligt, at Embedsmanden fremdeles bliver henfiddende i sit Embede. Hvorledes virker nu Lovgivningens Bestemmelser i Grundloven og Pensionsloven her? Jeg veed, at der er mere eller mindre forskellige Meninger om dette Forhold, og det kan vel være, at man ikke let finder Nogen, der med fuldkommen Bestemthed kan sige, hvad der er gjældende Ret i saa Henseende. I sidste Instans maa Spørgsmaalet jo nemlig som et Retsspørgsmaal blive afgjort af de dertil kompetente Domstole, men der foreligger ikke saa mange retlige Af-